

MARKÓ BÉLA

Amikor kész a mű

Amit megírtál, nem folytatható.
Mintha megölnéd azt, akit szerettél,
többé nem tudhatod meg, kivé lettél,
míg papírodon elolvad a hó,

ám nem bukkan fel mégsem, ami jó,
hanem csupán a félbehagyott élet.
Lehet, hogy fényt kap, és majd újjáéled,
de úgylis mindenképpen múlt idő,

hiszen egy pillanatra megszakadt
a történet. Marasztaltad, s maradt.
Kezdődhet hát megint előlről minden,

mert nem Fausté, csak az ördögé,
ha kész a mű, és kettőjük közé
hiába próbál beférkőzni Isten.

Az utolsó sor

Majd elmegyek az utolsó sorig.
Az utcasarkon véget ér a látvány.
Pedig van. Mint a denevérek szárnyán
az éjszaka. Ha elkanyarodik

egy nagy folyó. Mert semminek sincs vége,
és mégis. Eljutok előbb-utóbb
én is oda. Túl gyors? Túl lassú volt?
Mibe torkollik? Fénybe vagy sötétbe?

Nem tudhatom. Amikor célba érek,
már hirtelen ki kell ismét találnom,
mi lesz tovább. Ez életem? Halálom?

Dehogy. Szét kell nézni csupán. A lélek
ugyanaz. De nem látnak, bár keresnek
a többiek. Hát írok új szonettet.

Csak mintázat

A gyér szövésű verset szeretem.
Amikor a szavak közötti résen
besüt a nap az éjjeli sötétben,
ha leeresztem vagy felemelem

a zsalugátért. Így teljes a mondat,
mert túl késő van már. Vagy túl korán.
Míg két oldalt a nyár halálsorán
a levélrács mögött élőhalottak.

Mindegy. Írhatnék bármit. Az a lényeg,
hogy csak mintázat. Árnyékok vagy fények
vannak ott kint, és így lehet egész,

bármit teszek. Mintha áttetsző fátyol
egy női testen. Még most is világol
minden betű. De ez csak leplezés.